

Συγγνώμη για τη διάθεση.

Είχα πει να προσπαθήσω

να μην το εκφράζω.

Μα όσο έρχεται πάλι και πάλι αυτή η “γιορτινή” συναισθηματική εξάντληση, οι αναμνήσεις και οι ενοχές γίνονται κατηγοροι και με δικάζουν ξανά και ξανά,

όχι εις θάνατον (δεν είμαι αρκετά δυνατός),

μα ισόβια σε μια ζωή που δεν είναι

σε μια ζωή που δεν είμαι.

Ακούγεται το The Dying Swan (Le Cygne), από το Καρναβάλι των ζώων, του Camille Saint-Saëns.

Πόσο πολύ με εκφράζει.

Ο τίτλος δεν είναι “Ο νεκρός κύκνος”.

Ούτε καν “Ο ετοιμοθάνατος κύκνος”, με το δραματικό μα και λυτρωτικό τελευταίο άσμα του.

Είναι ο κύκνος που μάταια,

συνέχεια ζει πεθαίνοντας,

την κάθε μέρα.

Πάει. Αυτό ήταν

(Για το παιδί που χάθηκε πριν μεγαλώσει)

Πάει

Αυτό ήταν

Έφυγε η ζωή μου

Έφυγε η ζωή μου χωρίς

Χωρίς τον πόνο του παιδιού να γιατρέψω

Και είναι άδικο

Και είναι κρίμα

Και το ήθελα τόσο

Πάει

Αυτό ήταν

Ρυτίδες στο χέρι που γράφει

Τα μάτια δυσκολεύονται να δουν

το γραπτό

Κι όμως αυτό είναι εκεί

Γινομένο

Γραμμένο πεπρωμένο

Για το παιδί που χάθηκε πριν μεγαλώσει

Τόσο άδικο

Ρυτίδες και στην ψυχή

γύρω και κυρίως μέσα

στο βάθος των ματιών

Δεν κοιτά την παιδική ελπίδα
Δεν κρατά την παιδική χαρά
“Μαράθηκε η ελπίδα, κατάντησε απελπισία”

Κι όσο πιο όμορφη η ανάμνηση
τόσο μεγαλύτερος ο πόνος
Δεν αντέχω άλλο να τη βλέπω
Ήμασταν εκεί
Ήμασταν μαζί
Ζούσαμε

Κάπου στο βάθος
το πολύ βάθος
των ματιών
της ψυχής
είμαστε ακόμα εκεί
Μα είναι τόσο μακριά
Σα να μην είμαστε

Πάει
Αυτό ήταν
Άκου
Άκου το πιάνο
Ξεκουρδίστηκε
Και πού καιρός;
Και γιατί;

Πάω
Αυτό ήμουν
Σ’ αγάπησα